

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Ki Tavo 5784

Shabbat Times

18:29 19:24

Issue 50

In the merit of our soldiers and hostages

Parshat Ki Teitzei stands out as one of the more well known parshiyot because we read the end of the parsha on the Shabbat before Purim. The Torah commands us to remember what Amalek did to us, how they had the audacity to wage war against us, shortly after leaving Egypt. The Torah describes how they attacked the weak and tired among us 'and they did not fear Elokim.'

The Netziv explains that this phrase is a reference to the weak and tired of the Jews, those who did not fear Hashem, making them vulnerable to Amalek's attack. The paragraph in the Torah that directly precedes the episode of Amalek, is the one where the Torah commands us to not use false weights and measures to cheat others in business. Rashi comments that Amalek comes as a result of the sin of using false and inaccurate measures in order to steal from others. The Netziv asks, as there was no commerce conducted by the people in the desert, how could that have been the cause of Amalek's attacks!

He answers that Rashi is explaining that the underlying flaw of the sin of using false weights, is one of emunah. A Jew who feels the need to cheat in order to make parnassah, is one who obviously doesn't have proper faith in Hashem's ability to provide for him in honest ways.

This sin of doubting Hashem's abilities, of testing Hashem, of questioning whether He lives within our midst, is the fuel that Amalek feeds on. This is why, according to the Netziv, Amalek was able to only attack those who were weak in faith, those who did not "fear" Hashem. Those who didn't feel Hashem's presence in their lives were the one's who were vulnerable.

The objective of Rosh Hashana is to proclaim and truly believe that Hashem is our King and that He controls our lives. If we can strengthen our beliefs and reach a sincere level of acceptance of Him as King, then we will weaken the powers of Amalek and please G-d, bring this terrible war to a speedy end!

Learning From War

Rabbi Isaac Bernstein

In both last week's and this week's parsha, we read the same phrase: "Ki Seitzei Lamilchama Al Oivecha", "When you go out to war against your enemy." The Ohr Hachaim HaKadosh explains that beyond its literal meaning, this pasuk is also referring to the spiritual battle each of us wages against our Yetzer Hara.

The Torah's comparison of our inner struggles to a war teaches us important lessons about how we should approach our Yetzer Hara—just like a physical war, we need to strategize and prepare for battle.

Step 1: Recognize that you're fighting a war.

If you're walking on the battlefield but acting as if you're taking a leisurely stroll, you are in grave danger. Rav Chatzkel Levenstein zt"l warns that the most dangerous illness is one you don't even realize you have. Similarly, in spiritual matters, the first step is recognizing that there's a battle to be fought. If you're unaware of the work that needs to be done, you've already lost the war before it's begun. Awareness of the struggle is the key to engaging with it.

Step 2: Know your enemy.

Every army is different, and each enemy employs unique tactics.

The strategies that work against one army may not succeed against another. In war, you study your opponent's strengths, weaknesses, and likely moves so that you can anticipate and counteract them. The same is true with our Yetzer Hara. Each person's Yetzer Hara attacks in different ways, so you need to understand your own specific challenges. You need to know your Yetzer Hara better than it knows you!

Step 3: Define what victory looks like.

No army fights without a clear vision of what success means. If the military lacks a goal, they'll make reckless decisions along the way. But with a clear picture of victory, every choice can be evaluated—will this decision help us win the war?

We often approach our struggles with the Yetzer Hara backwards. We focus on our mistakes and try to fix them, hoping we'll come out better on the other side. But instead, we should take a lesson from warfare: First, envision what victory looks like. Before doing a cheshbon hanefesh, ask yourself: Who do I want to become by the end of this teshuva process? What kind of person do I aspire to be? What does my ideal avodas Hashem look like? Once you have that vision, you can begin your cheshbon hanefesh. What behaviors and character traits are standing in the way of that victory? Identifying these obstacles will guide you in making the right choices to win your personal battle with the Yetzer Hara.

Chabura Shiur

Moadim Prep with the Ba'alei Mussar

 8:00 pm Maariv at 9:00 pm

Mondays

Sept. 16, 23, 30

**Rabbi Isaac
Bernstein**

 Ahuva 198 Raanana

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

THE ARTIST'S MISTAKE

THE TINIEST CHANGE MAKES THE BIGGEST DIFFERENCE

FOR MEN AND WOMEN

TUESDAY
SEPTEMBER 17
AT 8:15PM

RAV GAV FRIEDMAN**RAVGAV.COM**

Gochin residence
Gordon 26 Raanana

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
פרשת "כי תצא" התשפ"ד

זמני השבת

18:29 19:24

גליון 50

שאל את הרב ראש בית המדרש הרב שבת יגל שליט"א

שאלה: לקראת חגי תשרי הממשמשים ובאים: האם בחג מברכים על נרות החג

לאחר ההדלקה כמו בשבת, או קודם ההדלקה?

תשובה: ראשית יש לציין שדעת הגר"ע יוסף זצ"ל שנשים יברכו על נרות שבת קודם ההדלקה, וכך נוהגות חלק ניכר מבנות ספרד, ולפי שיטה זו אין הבדל בין שבת לחג. תמיד הברכה היא קודם ההדלקה.

אך בנות אשכנז (וחלק מבנות ספרד) נוהגות לברך על נרות שבת לאחר ההדלקה, והטעם הוא שעל ידי ברכת ההדלקה כבר מקבלת את השבת, ולכן אינה יכולה אחר כך לעשות מלאכה בהדלקת הנרות, ולכן קודם מדליקה ורק אחר כך מברכת.

ומעתה יש לדון האם במצוות הדלקת נרות של חג יהיה שונה, מאחר ובחג מותר להדליק אש מאש דולקת, ואם כן מדוע שלא תברך קודם ההדלקה (בעודה מחזיקה אש דולקת בידה) כמו בשאר המצוות שבדרך כלל מברכים לפני עשיית המצווה?

הרי רק בנרות שבת שאין ברירה (מהטעם הנ"ל) אנו משנים את הסדר, אבל בנרות חג מדוע שלא נחזור לכלל הרגיל לברך על המצוות קודם עשייתן?

ואכן כך היא דעת חלק מהפוסקים שבעוד שבנרות שבת יש קודם להדליק ואחר כך לברך, בנרות חג (שלא חל בשבת) יש קודם לברך ואחר כך להדליק.

אך לא כל הפוסקים מסכימים לכך, ונוקטים שאין לחלק בין שבת לחג, ומאחר ובשבת יש להדליק קודם, יש לעשות זאת גם בחג, שאין לחלק בין הדלקה להדלקה. למעשה, שתי הדעות הנ"ל נכונות, ויש נשים שנוהגות כך ויש נשים שנוהגות כך.

וורט לשולחן שבת

"מצווה שא"א לקיימה" הרב שמואל בלייכברד

"וראית בשביה אשת יפת תואר וחשקת בה ולקחת לך לאשה" (דברים כא יא)

רש"י אומר: לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע. דהיינו שבעצם כל הפרשה של יפת תואר זה דבר שהיה צריך להיות אסור, אבל התורה ידעה שחיילים בצבא יורדים לרמה מוסרית מאוד מאוד נמוכה, מתפרקים. גם מה שהם רחוקים מהבית זה דבר משחית, היצר הרע הרבה יותר חזק. לכן אמר הקב"ה אם לא נתיר לו את זה הוא יעשה את זה באיסור, ומוטב שיעשה בהיתר.

הרב אברמסקי זצ"ל כשהיה גאב"ד בלונדון, היה לו שיעור קבוע לסטודנטים יהודים שאינם שומרי תורה ומצוות כ"כ בפרשת השבוע וסיפר הרב אברמסקי שכשהגעתי לפרשה של יפת תואר לא ידעתי איך אני אסביר להם את זה, הרי מאז שהגיעו הרפורמים התחילו רוחות חדשות של אפיקורסות, של כפירה, שצריך להתאים את התורה לרוח הזמן, עפרא לפומייהו.

על כל פנים נחזור לעניינינו, אמר הרב אברמסקי לא ידעתי מה להגיד להם, לא ידעתי איך להסביר להם את הפרשה הזאת.

שבפרשה הזאת רואים שהתורה מתחשבת בתנאים של האדם, 'לא דיברה תורה אלא כנגד יצר הרע', חייל בצבא כשהוא רחוק מהבית זה כח משחית.

והדבר הזה, אומר הרב אברמסקי, הטריד אותי הרבה עד שה' האיר את עיני. התחלתי את השיעור ואמרתי שמהפרשה שלנו רואים שאין מצווה שאין אפשרות לקיימה.

והראיה שבשיש מצוה אחת שהתורה ראתה פעם אחת ויחידה שיש תנאים ומצבים שבאמת לא ניתן לקיים, אז התורה התירה ולא אסרה. ממילא מזה שבשאר מקומות התורה לא התירה סימן שאת הכל אפשר לקיים, אין כזה דבר שאי אפשר. ביאור הדבר הוא, כל עבירה עושה קלקול. והנפש החיים מאריך שהאבות הקדושים קיימו את התורה, כי הם ידעו את טעמי המצוות ואת טעמי העבירות.

כי כל מצוה עושה תיקון גבוה למעלה וכל עבירה עושה קלקול גדול. דוגמה לדבר, מאכלות אסורות עושים טמטום הלב ולכן התורה אסרה את זה.

אבל כמובן שאחרי שהתורה אסרה את הדבר, עצם זה שזה נהיה דבר ה' בתורה, זה גורם שהחטא והקלקול גדלים והפגם נעשה הרבה הרבה יותר גבוה, שנוסף על כך מה שהוא עבר על דבר ה'. זה הביאור גם בפרשה הזאת של יפת תואר.

מצד טעמי המצוות יש פה פגם, יש פה קלקול בנפש, ומצד טעמי המצוות התורה היתה צריכה לאסור את זה.

אבל אם התורה היתה אוסרת את זה הרי מלבד הפגם של הקלקול שיש בטבע היה מתווסף על זה פגם גדול פי מאה, פי אלף, מצד עצם הדבר שהתורה אסרה את זה. וכיון שהקב"ה ידע שחייל הנמצא במלחמה לא יוכל לעמוד בזה, אז הקב"ה כביכול ויתר.

ועל ידי זה שהוא אמר שזה לא יהיה איסור, נשאר רק הפגם הטבעי בלי התוספת של הפגם שהתורה אוסרת את זה כי על ידי זה הוא לא עובר על דבר ה'.

לכן דורשים חז"ל (הובא ברש"י כאן) ממסיבות הפרשיות, שסופו לשנוא אותה וסופו להוליד ממנה בן סורר ומורה. כי הפגם הטבעי נשאר, שהרי לפי טעמי המצוות התורה היתה צריכה לאסור את זה, רק שהתורה לא רצתה שיתווסף על זה המראת פי ה', כי התורה ידעה שהוא לא יוכל לעמוד בזה.

שיעור מפי ראש הכולל הרב צבי לייכט שליט"א

סוגיית סת"ם
גמרא מנחות פרק שלישי

שלישי-רביעי
8:45-9:30

AHUZA 198 RAANANA 0587945168

שיעור דף היומי
סדר טיקון
מסכת בבא בתרא

הצטרפו אלינו ללימוד מרתק של המשפט העברי
כיבוד קל

20:10 ראשון-חמישי
20:00 ערבית

RCK RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

אחוזה 198 רעננה